

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2152	Κυριακὴ 1ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 25,14-30) 3 Φεβρουαρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς ἔχει τάλαντο!

Δὲν πρέπει, ἀγαπητοί μου, νὰ ζοῦμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας, πρέπει νὰ ζοῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία μᾶς λένε· «Τὸ κέντρο εἶσαι ἐσύ. Ὅλοι καὶ ὅλα πρέπει νὰ γίνουν ὑπηρετές σου, νὰ ὑπηρετοῦν ἐσένα». Ὁ Χριστιανὸς ὅμως βλέπει ἀλλιῶς αὐτὴ τὴ ζωὴ, σκέπτεται διαφορετικὰ καὶ λέει· «Εἶνε λάθος αὐτὴ ἡ θεώρησι. Τὸ κέντρο δὲν εἶμαι ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι ἕνα μέλος τοῦ συνόλου. Ὅλοι εἶμαστε ἀδελφοί. Γιὰ νὰ εὐημερήσῃ τὸ σύνολο, πρέπει ὅλοι νὰ ἀρνηθοῦν τὴν φιλαυτία, νὰ καταπολεμήσουν τὸν ἐγωισμὸ καὶ νὰ ὑπηρετήσουν τὸ κοινὸ καλὸ. Θέλω λοιπὸν νὰ γίνω κ' ἐγὼ ὑπηρετῆς τῶν ἀδελφῶν μου, ὅπως ὁ Χριστὸς ἔγινε ὑπηρετῆς ὄλων μας» (βλ. Ματθ. 20,28).

Τὴ διδασκαλία ὅτι πρέπει στὴ ζωὴ αὐτὴ νὰ μὴ ἀποβλέπουμε μόνο στὴν προσωπικὴ μας ὠφέλεια ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦμε πάντα καὶ γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, τὸ καλὸ τοῦ συνανθρώπου μας, τὴν δίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὄχι μόνο ἐμπράκτως μὲ τὸ ὑπέροχο παράδειγμά του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ωραία παραβολὴ πού ἀκούσαμε σήμερα. Εἶνε ἡ **παραβολὴ τῶν τάλαντων**. Ἄν καὶ ἡ παραβολὴ αὐτὴ εἶνε κάπως γνωστὴ, δὲν θεωρῶ περιττὸ νὰ τὴν ἐπαναλάβω.

Ἐνας πλούσιος ἄνθρωπος, λέει, προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃ σὲ ἄλλο μέρος, ἐμπιστεύθηκε τὰ κεφάλαιά του σὲ ὑπαλλήλους του· τοὺς μοίρασε «τάλαντα» (Ματθ. 25,15 κ.ε.), μεγάλα δηλαδὴ χρηματικὰ ποσά, γιὰ νὰ τὰ ἐμπορευθοῦν στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, καθένας ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του. Στὸν ἕνα ἔδωσε 5 τάλαντα, σὲ ἄλλον 2 τάλαντα, καὶ σὲ ἄλλον 1 τάλαντο. Ἦθελε νὰ τοὺς δώσῃ εὐκαιρία νὰ ἐργασθοῦν μ' αὐτά, νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν καὶ νὰ προκύψῃ ὄφελος γιὰ ὅλους. Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἐργάστηκαν καὶ διπλασίασαν τὰ τάλαντα πού πήραν· ἐκεῖνος πού πήρε τὰ 5 τὰ ἔκανε 10,

«Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ!...» (Ματθ. 25,26)

κ' ἐκεῖνος πού πήρε τὰ 2 τὰ ἔκανε 4· κὶ ὁ ἀφέντης, πού ἡ ἐμπιστοσύνη του σ' αὐτοὺς τώρα αὐξήθηκε, τοὺς ἐπαίνεσε καὶ ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ ἀκόμη μεγαλύτερα κεφάλαια. Αὐτὸς ὅμως πού πήρε τὸ 1 τάλαντο δὲν ἔκανε τὸν κόπο νὰ ἐργασθῇ μ' αὐτό· τὸ ἔθαψε στὸ χῶμα καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ ἀνεκμετάλλευτο. Κ' ἐπειδὴ τὴν ὥρα τοῦ ἀπολογισμοῦ ἔβγαλε ἀπὸ πάνω καὶ γλώσσα στὸν ἀφέντη, τιμωρήθηκε· ἡ τιμωρία του ἦταν ὄχι μόνο νὰ χάσῃ κὶ αὐτὸ τὸ 1 τάλαντο ἀλλὰ καὶ νὰ ριχθῇ στὴ φυλακὴ· τὸ ἀφεντικὸ τὸν χαρακτήρισε «ἀχρεῖον δοῦλον» (ἐ.ἀ. 25,30), ἄχρηστο δηλαδὴ, ἀφοῦ δὲν δούλεψε καὶ δὲν προσέφερε τίποτε ὠφέλιμο.

Εὐκόλα, ἀγαπητοί μου, μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὴν παραβολή. Πλούσιος ἄρχοντας εἶνε ὁ Θεός. Δοῦλοι του εἶμαστε ὅλοι ἐμεῖς. **Τάλαντα εἶνε τὰ διάφορα χαρίσματα**, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς προικίζει ὅταν ἐρχόμαστε στὴ ζωὴ καὶ ὅταν χριόμαστε μὲ τὸ ἅγιο μύρο μετὰ τὸ βάπτισμά μας. Μᾶς τὰ ἐμπιστεύεται, γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιήσουμε καὶ νὰ βοηθηθοῦμε ὅλοι ἀπὸ αὐτά. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε ὅλοι τὴν ἴδια δύναμι, σὲ ἄλλον δίνει περισσότερα, σὲ ἄλλον λιγώτερα· σὲ ὅλους πάντως κάτι δίνει, **κανένα παιδί του δὲν ἀφήνει ἀπροίκιστο**, μὲ σκοπὸ νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μ' αὐτά, νὰ ὠφεληθοῦμε οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ὠφελήσουμε καὶ τοὺς ἀδελφούς μας. Ἐργάτες τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ εἶμαστε καὶ νὰ χρησιμοποιήσουμε ὅ,τι μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ βοήθεια τοῦ πλησίον μας καὶ τὸ καλὸ ὄλων.

Τί μᾶς ἔδωσε λοιπόν; Ἄς ποῦμε μερικὰ παραδείγματα.

● Ἔχουμε **χρήματα**; Τάλαντο τοῦ Θεοῦ εἶνε. Δὲν μᾶς τὸ ἔδωσε μόνο γιὰ μᾶς καὶ τὰ παιδιά μας, μᾶς τὸ ἔδωσε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθῇ αὐτὸ τὸ τάλαντο; Θὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ τάλαντο - τὸν

πλοῦτο του ὁ εὐκατάστατος οἰκογενειάρχης ἐὰν προικίσῃ βέβαια τὴν κόρη του ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὴν προικίσῃ καὶ μιὰ ἄλλη ὀρφανὴ ἢ φτωχὴ κόρη· παιδί τοῦ Θεοῦ εἶνε καὶ τὸ κορίτσι αὐτό. Θὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ τάλαντό του ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἐὰν χτίσῃ ἓνα γηροκομεῖο ἢ ἓνα ὀρφανοτροφεῖο, στὸ ὁποῖο νὰ βρίσκουν τροφή, στέγη, ἐνδυμασία, προστασία οἱ δυστυχισμένοι ἀπόκληροι τῆς ζωῆς, τὰ γεροντάκια καὶ τὰ ὀρφανὰ παιδιά. Νὰ πῶς μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθῇ τὸ τάλαντο· καὶ ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἀκούσῃ «*Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω*» (Ματθ. 25,21,23).

● Ἔχουμε **νοῦ**; Τάλαντο τοῦ Θεοῦ εἶνε, καὶ ἔχουμε χρέος νὰ τὸ πολλαπλασιάσουμε. Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ πολλαπλασιάσῃς; Μπορεῖς π.χ., ἀντὶ γιὰ κακία, νὰ καλλιεργῆς ἀγαθὸ λογισμό· νὰ σκέπτεσαι τὴ συγχώρησι ἀντὶ τὴν ἐκδίκησι, τὸν ἔπαινο ἀντὶ τὴν κατάκρισι, τὴν τιμὴ ἀντὶ τὴν καταφρόνησι, τὸ δίκαιο ἀντὶ τὴν ἀδικία, τὴν εὐγνωμοσύνη ἀντὶ τὴν ἀχαριστία. Νὰ σκέπτεσαι μόνο τὸ καλό. Βάλε τὸ νοῦ σου νὰ δουλεύῃ στὸ ἀγαθό, νὰ ἐπινοῇ τρόπους βοήθειας καὶ εὐεργεσίας τοῦ ἄλλου.

● Μάθαμε **γράμματα, γλῶσσα, ἐπιστήμη**; Τάλαντα τοῦ Θεοῦ εἶνε. Καὶ μπορούμε νὰ τὰ πολλαπλασιάσουμε ἐξυπηρετώντας τὸν ἀγράμματο ἀδελφό, γράφοντας γι' αὐτὸν ἓνα γράμμα ἢ συντάσσοντας μιὰ αἴτησί του πρὸς κάποια ὑπηρεσία, διαβάζοντας καλὰ βιβλία γιὰ ν' ἀκούῃ ὁ ἀναλφάβητος παππούς ἢ ἡ γιαγιά...

Ἴσως ὁμως μοῦ πῆς· Ἐγὼ οὔτε χρήματα ἔχω, οὔτε σοφία ἐξαιρετικὴ διαθέτω, οὔτε σπούδασα νὰ μάθω γράμματα, γλῶσσες ἢ ἐπιστήμες. **Εἶμαι ἓνας φτωχὸς** καὶ ἄσημος ἄνθρωπος· τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ γιὰ τὴν κοινωνία; **τί ἔχω νὰ προσφέρω ἐγώ;**...

Καὶ ὁμως, ἀγαπητέ μου, νὰ γνωρίζῃς καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι, ὅπως λέει καὶ ἡ παραβολὴ κι ὅπως εἶπαμε ἤδη, ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει κανένα παιδί του ἀπροϊκιστο. **Καὶ ὁ πιδὸ φτωχὸς καὶ περιφρονημένος ἄνθρωπος ἔχει τὸ χάρισμά του, ἔχει τὸ τάλαντό του.** Ἄν δὲν ἔχῃς χρήματα, ἔχεις ὁμως ὑγεία, ποὺ κι αὐτὴ εἶνε ἓνας θησαυρὸς πολύτιμος· διότι μεταξὺ χρημάτων καὶ ὑγείας ὅλοι προτιμοῦμε τὴν ὑγεία. Ἄν δὲν ἔχῃς σοφία καὶ γνώσεις ἐπιστημονικὲς, ἔχεις δυνάμεις σωματικὲς, ἔχεις κάποια τέχνη, ἔχεις μιὰ μικρὴ θέσι μέσα στὴν κοινωνία...

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ἔχεις καὶ ἄλλα. Ἔχεις χέρια, μάτια, αὐτιά... Τάλαντα εἶνε. Σκέψου πόσα στεροῦνται ὅσοι εἶνε τυφλοὶ, κουτσοί, κουφοί, ἄλαλοι... Ἔχεις **μάτια**, μὲ τὰ ὁποῖα

μπορεῖς νὰ βλέπῃς ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἔχεις **χέρια**, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ κάνῃς πολλὰ καλά, νὰ βοηθήσῃς ἀδελφούς σου. Ἔχεις πρὸ παντὸς **γλῶσσα**, τάλαντο σπουδαῖο. Πόσα μπορεῖς νὰ προσφέρῃς καὶ μόνο μὲ τὴ γλῶσσα! Εἶνε ὁ ἄλλος ἀπελπισμένος; μὲ τὴ γλῶσσα μπορεῖς νὰ τοῦ δώσῃς θάρρος. Εἶνε πικραμένος; μὲ τὴ γλῶσσα μπορεῖς νὰ τὸν παρηγορήσῃς· μὲ τὴ γλῶσσα μπορεῖς νὰ διδάξῃς, νὰ προσευχηθῇς, νὰ ὑποστηρίξῃς τὸν ἀδικούμενο, νὰ ψάλῃς τοὺς ὕμνους τοῦ Θεοῦ...

Βλέπετε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὅτι **σὲ ὁλοῦς ἔχει δώσει κάτι ὁ Θεός**; Καὶ ὀφείλουμε ἐργαζόμενοι *φιλοπόνως* νὰ αὐξήσουμε τὸ τάλαντο ποὺ μᾶς δόθηκε προτοῦ νὰ ἔλθῃ τὸ τέλος μας. Θυμηθῆτε τί ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ· «*Τὴν ὥραν, ψυχὴ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα καὶ τὴν ἐκκοπὴν τῆς συκῆς δειλιάσασα, τὸ δοθέν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι, ταλαίπωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ*» (Κοιτάκ.).

Οἱ ἡμέρες περνοῦν, ὁ θάνατος ἔρχεται, ἡ κρίσις πλησιάζει, καὶ ὁ Κριτὴς θὰ μᾶς ρωτήσῃ· Πῶς χρησιμοποίησες τὸν χρόνο τῆς ζωῆς σου, τίς εὐκαιρίες γιὰ τὴ σωτηρία, τὸν πλοῦτο, τὰ χρήματα, τὰ κτήματα;... Ὡ, φρίττω ὅταν σκέπτομαι ὅτι **θὰ δώσουμε λεπτομερῆ λογαριασμὸ** γιὰ ὅλα ἀνεξαιρέτως!

Ἄς ἐργασθοῦμε, ἄς καλλιεργήσουμε τὰ χαρίσματα, ἄς πολλαπλασιάσουμε τὰ τάλαντα, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς ὅτι εἶμαστε «*ἀχρεῖοι δοῦλοι*». Ὁ Κύριος μᾶς ἔφερε στὴ ζωὴ ὄχι γιὰ ν' ἀναπαυθοῦμε ἀλλὰ γιὰ νὰ κοπιᾶσουμε καὶ νὰ τοῦ φέρουμε καρπούς. **Κηφῆνες δὲν θέλει ὁ Θεός**. Ὅπως οἱ κηφῆνες ὅταν πλέον εἶνε ἄχρηστοι στὴν κυψέλη τῶν μελισσῶν ἐξοντώνονται, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ Χριστιανοὶ ποὺ δὲν θέλουν νὰ παρουσιάσουν καρπούς εἶνε κηφῆνες μέσα στὴν Ἐκκλησία· εἶνε «*δένδρα ἄκαρπα*» (Ἰουδ. 12), ποὺ θὰ τὰ ξεριζώσῃ ἢ ὀργῇ τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὰ ρίξῃ σὰν ἄχρηστα ξύλα στὴ φωτιά τῆς κολάσεως.

Εἶθε νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τῶν δύο δούλων ποὺ διπλασίασαν τὰ χαρίσματά τους, γιὰ ν' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Κύριο· Παιδί μου, κοπίασες, ἴδρωσες, ἔκανες ὅ,τι μπορούσες γιὰ νὰ φέρῃς καρπὸ, γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸν ἀδελφό σου· **πάρε τώρα τὴν ἀμοιβὴ σου**. «*Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου*» (Ματθ. 25,21,23).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2155	Κυριακὴ τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28) 10 Φεβρουαρίου 2019 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Πότε εἰσακούονται οἱ προσευχῆς

«Ἐλέησόν με, Κύριε» (Ματθ. 15,22)

Ἄς εὐχαριστήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς ἀξιώνει νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. **Στὴν ἐκκλησία**, ποὺ εἶνε ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς (Ἠσ. 56,7=Ματθ. 21,13), **ἐρχόμαστε** τὴν ὥρα τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου γιὰ νὰ συνομιλήσουμε μὲ τὸ Θεό, **νὰ προσευηθοῦμε**: νὰ ἐνώσουμε κ' ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴ φωνή μας μὲ τὸν ἱερέα, τοὺς ψάλτες, τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

Τὴν ὥρα τῆς θείας λατρείας ἡ Ἐκκλησία μας, ποὺ εἶνε μάνα, προσεύχεται καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἀρχίζει ἡ θεία λειτουργία, ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*», ἕως τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» (θ. Λειτουργία) **ἡ Ἐκκλησία θυμᾶται τὰ παιδιά της καὶ ὅλο τὸν κόσμο**: τοὺς γεωργούς, τοὺς ναυτικούς, τοὺς ταξιδιώτες, τοὺς ἀρρώστους, τοὺς στρατιῶτες, τοὺς κληρικούς, τοὺς ἀσκητάς, τοὺς ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεκρούς. Καὶ ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲν ἀφήνει κανέναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, ἔτσι καὶ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀπλώνη τὶς φτεροῦγες του πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀγκαλιάζη καὶ τὴν πατρίδα του καὶ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Ἔχει **ἀφάνταστο μεγαλεῖο** ἡ θεία λειτουργία. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠραία τελετὴ, πιὸ ὠραία προσευχή. Κ' εἶνε κρίμα τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ νοῦς μας νὰ φεύγη ἀλλοῦ καὶ νὰ μὴ ζοῦμε αὐτὰ ποὺ τελοῦνται ἐκεῖ.

–Μά, θὰ πῆ κάποιος, ἐγὼ ἔρχομαι στὴν ἐκκλησιά, ἀνάβω τὸ κερί μου, προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, παρακαλῶ τὸ Θεὸ γιὰ τὸ σπίτι μου, ἀλλὰ **δὲν γίνεται κάτι**, δὲν μοῦ δίνει τίποτα ὁ Θεός...

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; Μὴ ρωτᾶτε ἐμένα: **διαβάστε** καὶ ξαναδιαβάστε τὸ **Εὐαγγέλιο**, καὶ **θὰ σᾶς ἐξηγήση** γιατί, ἐνῶ κάνουμε προσευχή, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀπαντᾷ. Γιατί ἄραγε; μήπως δὲν ἀκούει; μήπως δὲν ὑπάρχει ὁ Θεός; Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! ἁμαρτία καὶ νὰ τὸ σκεφτοῦμε. Ὁ Θεὸς καὶ ὑπάρχει καὶ ἀκούει τὰ πάντα· ὑπάρχει ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει

ὅλα, ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα. Ὁ Μεγαλοδύναμος ἀκούει τὶς προσευχῆς ὄλων τῶν παιδιῶν του ποὺ τοῦ φωνάζουν «*Πάτερ ἡμῶν...*» (Ματθ. 6,9).

Ἄφοῦ λοιπὸν εἶνε πατέρας μας καὶ μᾶς ἀκούει, **γιατί δὲν εἰσακούει τὶς προσευχῆς μας**; γιατί δὲν μᾶς δίνει αὐτὰ ποὺ τοῦ ζητοῦμε; Σ' αὐτὸ **ἀπαντᾷ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο**.

Γιὰ τρεῖς λόγους, ἀγαπητοί μου, δὲν μᾶς δίνει ὁ Θεὸς αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε.

✓ Ἐνας λόγος εἶνε, διότι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε **δὲν εἶνε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά του**, δὲν εἶνε θεάρεστα. Θεέ μου, λέει κάποιος, βοήθησέ με νὰ κερδίσω τὴ δίκη στὸ δικαστήριο... Ἐὰν ὅμως ἡ ὑπόθεσί του εἶνε ἀδίκη, πῶς ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ αὐτὸ ποὺ ζητάει;

✓ Ἐνας δεῦτερος λόγος εἶνε, ὅτι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε μπορεῖ νὰ φαίνωνται καλά, ἀλλὰ **νὰ μὴ συμφέρουν στὴν ψυχὴ μας**. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς τὰ δίνει, γιατί βλέπει μακριά. Ἐμεῖς εἴμαστε κοντόφθαλμοι, δὲν βλέπουμε τὸ μέλλον, καὶ ζητοῦμε πράγματα, τὰ ὁποῖα στὸ τέλος ἀποδεικνύονται ἀσύμφορα ἢ καὶ ἐπιβλαβῆ, ὄχι μόνο σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς.

✓ Καὶ ἓνας τρίτος λόγος, τὸν ὁποῖον φωτίζει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε, ὅτι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε εἶνε μὲν «*καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν*» (θ. Λειτουργία), ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τὰ ζητοῦμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ θέλει ὁ Θεός, δὲν κάνουμε τὴν προσευχή μας ὅπως πρέπει. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν λειτουργεῖ τὸ «*τηλέφωνό*» μας, γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ φωνή μας στὸ Θεό, καὶ δὲν λειτουργεῖ τὸ «*ῥαδιόφωνό*» μας, ὥστε νὰ φτάσῃ καὶ ἡ δική του φωνή σ' ἐμᾶς. Εἶνε λοιπὸν ἡ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποία **δὲν προσευχόμαστε ὅπως θέλει ὁ Θεός**.

Ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία γιὰ τὴ θεία λειτουργία. Ἄν μετρήσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος πόσες φορὲς λέγεται τὸ «*Κύριε, ἐ-*

λέησον», θὰ βροῦμε ὅτι ἀκούγεται δεκάδες φορές. Καὶ ἂν πολλαπλασιάσουμε τὸν ἀριθμὸ αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ναῶν ποὺ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία, θὰ βροῦμε ὅτι τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ἀκούγεται ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἢ καὶ ἑκατομμύρια φορές. Ὁμως αὐτὰ τὰ «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ λέμε ἐμεῖς, ἂν κατεβῆ ἄγγελος καὶ τὰ πάρη καὶ τὰ στύψη, τί θὰ μείνῃ; Φτάνουν τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ εἶπε σήμερα ἡ γυναίκα τοῦ εὐαγγελίου; (βλ. Ματθ. 15,22). «Κύριε, ἐλέησον» λέμε ἐμεῖς καὶ δὲν εἰσακούομεθα, «Κύριε, ἐλέησον» εἶπε ἡ Χαναναία καὶ ἔγινε θαῦμα. Ποιὰ γνωρίσματα εἶχε ἡ προσευχή τῆς Χαναναίας καὶ εἰσακούστηκε; Ἄς προσέξουμε· αὐτὴ μᾶς δεχνεὶ πῶς νὰ προσευχόμεθα.

✓ Ὅταν προσεύχεσαι πρέπει νὰ ἔχῃς **ταπείνωση**. Ὅχι σὰν τὸ φαρισαῖο, ποὺ θὰ δοῦμε τὴν ἄλλη Κυριακὴ μπαίνοντας στὸ Τριῶδιο, ἀλλὰ σὰν τὸν τελώνη ποὺ εἶπε «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. 18,13) καὶ εἰσακούστηκε. Ἔτσι καὶ ἡ Χαναναία. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, ἐλέησέ με, ἔχω μεγάλη συμφορά, ἡ κόρη μου βασανίζεται ἀπὸ δαιμόνιο· δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ δώσης ἀπὸ τὸ ψωμί ποὺ ἔχεις γιὰ τὰ παιδιὰ σου, εἶμαι ἓνα σκυλάκι καὶ ζητῶ ἓνα ψίχουλο τοῦ ἐλέους σου... Ταπείνωσε τὸν ἑαυτὸ της τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ὠνόμασε σκύλο, ἀκάθαρτο ζῶο.

✓ Ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχή της γιατί εἶχε ταπείνωση· ἀλλὰ κοντὰ στὴν ταπείνωση εἶχε καὶ **πίστι**. Συνδέονται αὐτά. Γιατὶ ἡ ταπείνωση εἶνε τὸ κατάλληλο ἔδαφος, τὸ «καστανόχωμα», ὅπου φυτρώνει τὸ ἄνθος τῆς πίστεως. Ἐγωιστὰ καὶ ὑπερήφανοι ἄνθρωποι, ποὺ νομίζουν πῶς τὰ ξέρουν ὅλα, δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν. Ἡ πίστις ριζώνει στὶς ταπεινὲς ψυχές, καὶ τέτοια ψυχὴ εἶχε ἡ γυναίκα αὐτή. Ἐνῶ οἱ ὑπερήφανοι γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὄχι μόνο δὲν σέβονταν τὸ Χριστὸ ὡς Θεὸ ἀλλὰ καὶ τὸν συκοφαντοῦσαν ὅτι συνεργάζεται μετὰ τὸ σατανᾶ (βλ. Ματθ. 9,34· 10,25· 12,24-27. Μάρκ. 3,22,23-26. Λουκ. 11,15,18-19), ἡ Χαναναία, ἃμα εἶδε τὸ Χριστό, ἔλαμψε μπροστὰ στὰ μάτια της παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον· τὸν πίστεψε ὡς Μεσσία, ὡς τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε σ' αὐτὸν καὶ εἶπε «Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ...» (Ματθ. 15,22). Τὸν εἶπε «Κύριο» ὄχι μὲ μικρὸ κάππα (κύριο), ὅπως λέγονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μὲ κεφαλαῖο κάππα («Κύριο»), μὲ ἀπόλυτη ἔννοια, ὅπως λέμε στὴν θεία λειτουργία· «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτουργ.).

✓ Ὅστε ἡ προσευχή της ἦταν ζυμωμένη μετὰ τὰ δάκρυα τῆς ταπείνωσέως, ἦταν ζυμωμένη μετὰ

τὴ δύναμι τῆς πίστεως· καὶ ἀκόμα ἡ προσευχή της ἦταν ζυμωμένη μετὰ τὴν ἀντοχὴ τῆς **ἐπιμονῆς**. Ὅπου ὑπάρχει ταπείνωση ὑπάρχει πίστις, καὶ ὅπου ὑπάρχει πίστις ὑπάρχει καὶ ἐπιμονή. Δὲν τὴν βλέπετε; Ὁ Χριστὸς κάνει πῶς δὲν τὴν ἀκούει. Αὐτὴ δὲν τοῦ εἶπε «Κύριε, ἐλέησον» μιὰ φορὰ καὶ νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐπανελάβε. Οἱ μαθητὰ κουράστηκαν νὰ τὴν ἀκοῦνε καὶ εἶπαν στὸ Χριστό· Κάν' της ἐπὶ τέλους αὐτὸ ποὺ ζητάει, νὰ ἡσυχάσουμε (βλ. Ματθ. 15,23). Ἔτσι τελικὰ εἰσακούστηκε. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ὅποιος προσεύχεται πρέπει νὰ ἐπιμένῃ, νὰ μὴν κουράζεται στὴν προσευχὴ ἔστω καὶ ἂν χρειαστοῦν μέρες καὶ μῆνες, καὶ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ αὐτὴ βραβεύεται ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐμεῖς ὅμως κουραζόμαστε καὶ σταματοῦμε τὴν προσευχή. Κάνουμε σὰν κάτι παλιόπαιδα ποὺ χτυπᾶνε τὰ κουδούνια μιὰ φορὰ καὶ φεύγουν ἀμέσως, μὴν τὰ συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία ποὺ ἐνοχλοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῶ ὅποιος θέλει νὰ τοῦ ἀνοίξουν δὲν φεύγει, ἐπιμένει νὰ χτυπᾶ. Κ' ἐμεῖς χτυπᾶμε βιαστικὰ τὸ κουδούνι τῆς προσευχῆς, δὲν ἐπιμένουμε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἰσακούομεθα. Χτύπα λοιπόν, χτύπα τὸ κουδούνι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ θ' ἀκούσουν οἱ ἄγγελοι καὶ θὰ σοῦ ἀνοίξουν.

Ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε ἀνούσια λόγια αὐτά. Ἄν δὲν τὰ πίστευα, θὰ πῆγαινα νὰ κάνω ὅποια-ἀδήποτε ἄλλη δουλειά. Εἶνε μεγάλο πρᾶγμα ἡ πίστις μας. Ἄν πιστεύαμε ὅπως οἱ πρόγονοί μας, **ἂν ἦμασταν ταπεινοὶ** σὰν τὴ Χαναναία, ἂν εἶχαμε ἀντοχὴ καὶ ἐπιμονὴ στὴν προσευχή, θὰ εἶχαμε ἄλλα ἀποτελέσματα!... Τώρα ὅλοι μας, κορυφῆς μέχρις ὀνύχων **στάζουμε ὀλόκληροι ἀπὸ ὑπερηφάνεια**, ἐγωισμό, φιλαυτία, ἀδιαφορία. Μᾶς ἔφαγε ἡ ἐπιστήμη, μᾶς ἔφαγε ἡ πολυτέλεια, μᾶς ἔφαγε ἡ διαφθορά. Γίναμε σάρκες καὶ κόκκαλα, ἄνθρωποι τῆς ὕλης, ἄνθρωποι τῆς ὀκᾶς, μπίζνες, μπεζαχτᾶδες· χωρὶς Θεοῦ, χωρὶς ἰκμάδα, χωρὶς πνοή.

Ἄχ νὰ ξαναγύριζαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα, νὰ ξαναζοῦσαν οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ **προσεύχονταν καὶ τὰ δάκρυά τους ἔβρεχαν τὸ δάπεδο!** Τὸ νὰ ἐρχώμαστε τώρα ἐμεῖς στὴν ἐκκλησιὰ ἔτσι ὅπως ἐρχόμαστε, δὲν ξέρω ἂν ὠφελοῦμεθα. Ἔμπα στὴν ἐκκλησιὰ μὲ πίστι, μὲ ἀγάπη στὸ Θεό, χτύπα τὸ κουδούνι· θὰ σ' ἀκούσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ θαῦμα μέγα θὰ γίνῃ. Θὰ τὸ αἰσθανθῆς, θὰ τὸ πιστεῦς, καὶ θὰ λές· «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2157	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Λουκ. 18,10-14) 17 Φεβρουαρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἀναβαίνωμεν!»

«Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι» (Λουκ. 18,10)

Η ζωὴ αὐτὴ ποὺ ζοῦμε ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ζυμωμένη μὲ δάκρυα. Κανείς ἐν τούτοις δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἔχει καὶ ὥρες χαρᾶς, μὲ τὴ διαφορά ὅτι **χαρὰ ἀπὸ χαρὰ διαφέρεται**. Χαρὰ τοῦ φιλαργύρου π.χ. εἶνε τὸ κέρδος, χαρὰ τοῦ φιλοδόξου τὰ ἀξιώματα, χαρὰ τοῦ σαρκολάτρου ἡ ἡδονή, χαρὰ τοῦ φιλάθλου ἡ νίκη τῆς ομάδος του, χαρὰ τῆς νέας οἱ ἀρραβῶνες καὶ ὁ γάμος της...· θὰ ἐμάκραινε πολὺ ὁ λόγος ἂν ἤθελα νὰ σᾶς παρουσιάσω ὅλο τὸ δειγματολόγιο τῆς ἐγκοσμίου χαρᾶς.

Ἄν ὅμως φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ τὴ διαφθορά του καὶ πᾶμε ἐκεῖ ποὺ ἔζησαν καὶ ζοῦν ἄγιοι ἄνθρωποι καὶ τοὺς ρωτήσουμε, ποιά εἶνε ἡ ὥρα ποὺ τοὺς δίνει χαρὰ, θὰ μᾶς ποῦν, ὅτι αὐτὴ εἶνε **ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς**, ὅταν γονατίζουν μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ λένε «**Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ**» (Λουκ. 18,13).

Ἀκριβῶς τὴ χαρὰ αὐτή, ποὺ δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὴν προσευχή, μᾶς περιγράφει σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Οἱ πρῶτες λέξεις του εἶνε «**Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν...**» (ἐ.ἀ. 18,10). Δὲν θὰ ἐξηγήσω ὅλο τὸ εὐαγγέλιο· θὰ ρίξω ἓνα βλέμμα μόνο στὶς πρῶτες αὐτὲς λέξεις του καὶ θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας ἰδίως στὴ λέξι «**ἀνέβησαν**». Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται νὰ μὴ ἔχη κάποια σημασία, ἀλλ' ἐὰν ἐμβαθύνουμε στὴν ἔννοιά της, θὰ συλλάβουμε τὸν πολύτιμο μαργαρίτη· ἔκτακτα νοήματα, ὑπέροχες σκέψεις, εὐγενῆ συναισθήματα, ποὺ περικλείει ἡ λέξις αὐτή.

Τί σημαίνει «**ἀναβαίνω**»; Ἄν βρίσκεσαι στὸ ὑπόγειο μιᾶς **πολυκατοικίας** καὶ θέλης νὰ πᾶς στὸν τελευταῖο ὄροφο, χρησιμοποιοεῖς τὴ σκάλα ἢ τῶρα καλύτερα τὸ ἀσανσέρ· πατᾶς ἓνα κουμπὶ καὶ ἀνυψώνεσαι στὸν 7ο, τὸν 8ο, τὸν 10ο ὄροφο· ἢ, ἂν εἶσαι στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸν 100ὸ ὄροφο τοῦ **οὐρανοξύστου**.

Τί σημαίνει «**ἀναβαίνω**»; Κοιτάζω ψηλά, βλέ-

πω τὴ χιονισμένη τῶρα **κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ**, π.χ. τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἓνας πόθος μὲ τραβάει νὰ βρεθῶ κ' ἐγὼ ἐκεῖ. Γίνομαι λοιπὸν ὀρειβάτης καὶ φτάνω σὲ ψηλὲς κορυφές.

Τί σημαίνει «**ἀναβαίνω**»; Βλέπω στὸν **οὐρανὸ** τὰ σύννεφα, βλέπω στὸ **διάστημα** τὴ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, καὶ μιὰ μυστηριώδης νοσταλγία μὲ ἐλκύει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πλασμένος γιὰ ἐδῶ κάτω στὴ γῆ· εἶνε πλασμένος γιὰ τὰ οὐράνια. «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**», ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας στὴν θεία λειτουργία. Ἔτσι πολλοὶ γίνονται ἀεροπόροι καὶ πετοῦν στὰ ὕψη μὲ ἀεροπλάνο, ἢ κάποιον γίνονται ἀστροναῦτες καὶ ταξιδεύουν μὲ διαστημόπλοιο νὰ φτάσουν στὴ σελήνη καὶ πιὸ πέρα.

«**Ἀναβαίνω**» λοιπὸν ἢ στὸν τελευταῖο ὄροφο, ἢ σὲ μιὰ ψηλὴ κορυφὴ, ἢ στὸν οὐρανὸ, ἢ στὸ διάστημα. Παραπάνω; **ὑπάρχει παραπάνω**; Ἄχ, ἀδελφοί μου, πῶς ἡ ζωὴ αὐτὴ μᾶς ἔκοψε τὰ φτερά! Ἄν εἶχαμε ψυχὲς θερμὲς, ἂν ἀγαπούσαμε φλογερά τὸν Κύριο, θὰ βλέπαμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνεβῆ ἀκόμη ψηλότερα, νὰ πλησιάσῃ τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ. «**Οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...**» (θ. Λεϊτ.)! Τὴν ὥρα ποὺ προσευχόμαστε, ἀνεβαίνουμε. Καὶ τὸ ἱερὸ κείμενο λέει· «**Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν...**». Ποῦ «**ἀνέβησαν**»; Πῆγαν, μὲ τὴν προσευχή, ν' ἀνεβοῦν **στὸν οὐρανὸ**. Ὁ ἓνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς γλίστρησε καὶ ἔπεσε στὸν ἄδη.

Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ πρὸ Χριστοῦ ἤδη, ἔχτιζαν τοὺς **ναοὺς των στὰ ψηλῶματα**. Καὶ οἱ Ἰσραηλιτὲς ἔχτισαν γιὰ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος ἐπίσης σὲ ὕψωμα, στὸ ὄρος Σιών. Γι' αὐτὸ ἐδῶ λέει, ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι «**ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι**» (Λουκ. 18,10)· ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους χαμηλὰ καὶ ἀνέβηκαν στὸ ναὸ ποὺ ἦταν ψηλά.

Ἡ πατρίδα μας, ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα, ποὺ ἀνεκαθεν διακρινόταν γιὰ τὴ θρησκευτικότητά της, ἔχτισε τὸ ναὸ τοῦ Παρθενῶνος ἐπάνω στὴν Ἀ-

κρόπολι. Ἐπειτα στὴν χριστιανικὴ Ἑλλάδα οἱ πρόγονοί μας ἔχτιζαν ἐκκλησίες, π.χ. τοῦ Προφήτου Ἡλία, σὲ κορυφές. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀγωνιστὰι τοῦ Εἰκοσιένα ἔχτισαν στὸ Λυκαβητό, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· γιατί μετὰ τὴ βοήθεια τῶν ἁγίων ἐλευθέρωσαν τὴ γωνιὰ αὐτὴ ποὺ ζοῦμε τώρα.

Ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς εἶνε **πάντοτε ὥρα ἀναβάσεως**, ἀνυψώσεως. Ἀκόμα καὶ ἂν ὁ ναὸς εἶνε χτισμένος ὄχι ψηλὰ ἀλλὰ χαμηλά, καὶ πάλι ἀρμόζει τὸ ῥῆμα «*ἀναβαίνω*». Ἄν μπῆς στὴν ἐκκλησιὰ μετὰ πίστι, σὲ παίρνουν φτερὰ ἀγγέλων καὶ σὲ ὑψώνουν· φθάνεις σὲ ἓνα «*ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α3α).

Ναί, ἀδελφοί μου, ἔχουμε ἀποδείξεις, ὅτι ἡ προσευχὴ ἀνεβάζει σὲ τέτοιο ὕψος. Διαβάστε τὴν **ἁγία Γραφή**, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, νὰ δῆτε τὴ **δύναμι τῆς προσευχῆς**. Θὰ δῆτε, ὅτι ὁ προφήτης Δανιὴλ προσευχήθηκε μέσα στὸ λάκκο καὶ τὰ πεινασμένα λιοντάρια ἔγιναν ἡμερὰ ἀρνάκια (βλ. Δαν. 6,16-24· Βῆλ. 31-42). Θὰ δῆτε, ὅτι ὁ προφήτης Ἰωνᾶς *ἐβόησε* προσευχόμενος, ἔκανε ἐκκλησιὰ τὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους, καὶ τὸν ἔσωσε ὁ Κύριος (βλ. Ἰων. κεφ. 2). Θὰ δῆτε, ὅτι οἱ Τρεῖς Παῖδες μετὰ τὴν προσευχὴ τους μετέβαλαν σὲ δροσιὰ τὴ φλόγα τῆς καμίνου καὶ σώθηκαν (βλ. Δαν. 3,19-23· Προσευχὴ καὶ Ὑμνος).

Διαβάστε ἀκόμα σελίδες ἀπὸ τὴν **ἱστορία τῆς πατρίδος μας**, παλαιὰ καὶ νεώτερη, νὰ δῆτε τί θαύματα ἔκαναν οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴ δύναμι τῆς προσευχῆς. Στὸν βίο π.χ. τῆς ἁγίας Φιλοθέης (19 Φεβρ.) βλέπουμε τί κατῶρθωσε μέσα στὴν Ἀθήνα μιὰ γυναίκα μετὰ μεγάλα ἰδανικά, μετὰ πίστι στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὴν πατρίδα· πῶς συγκέντρωνε κοντὰ τῆς τοὺς ἀδύναμους σὲ νυχτερινὲς δεήσεις. Θυμηθῆτε οἱ γεροντότεροι κι ὅταν μᾶς βομβάρδιζαν ἰταλικά, γερμανικά κ' ἐγγλέζικα ἀεροπλάνα, καὶ οἱ σειρήνες σφύριζαν, πῶς ἔτρεχαν ὅλοι στὰ καταφύγια, καὶ ἐκεῖ κάτω ἄκουγες προσευχὲς μετὰ δάκρυα «Παναγία, σῶσε μας», «Χριστέ, ἐλέησέ μας»...

Ναί, ἀδελφέ μου. Μπορεῖ νὰ ἴσαι μέσ' στὴ φυλακὴ - στὸ μπουντρούμι, ἢ μέσα σὲ ὄρυγμα στὴν πρώτη γραμμὴ, ἢ μέσα σὲ ὑποβρύχιο κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ἢ νὰ ἴσαι πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἢ νὰ σ' ἔχουν στὸ χειρουργεῖο, ἢ σ' ὅποιαδήποτε ἄλλη περίστασι· **παντοῦ μπορεῖς νὰ προσεύχεσαι**. Ὅταν προσευχηθῆς μετὰ πόνο, τότε ἔρχονται ἄγγελοι, σφουγγίζουν τὰ δάκρυά σου, παίρνουν τὴν προσευχὴ σου, τὴν ἀνεβάζουν ψηλὰ, **σ' ἀκούει ὁ Θεός!**

* * *

Τέτοια προσευχὴ, ἀδελφοί μου, ἦταν κι αὐτὴ ποὺ ἔκανε ὁ τελώνης τοῦ σημερινοῦ εὐαγ-

γελίου. Μιὰ προσευχὴ ζυμωμένη μετὰ πόνο καὶ προπαντὸς μετὰ ταπείνωσι, ἔχει μεγάλη δύναμι. Διαφορετικὰ δὲν εἰσακούεται, ἀποδοκιμάζεται. Ἀπόδειξις ὁ φαρισαῖος, σύμβολο καὶ ἐνσάρκωσις τοῦ ἑωσφορικοῦ πνεύματος. Πῆγε μπροστὰ, στάθηκε στὴ μέση σὰν κυπαρίσσι ἀλύγιστο, καὶ ἔλεγε· Μετὰ βλέπεις, Θεέ; ὅλα τὰ κακὰ τὰ κάνη ὁ ἄλλος, **ἐγὼ** ὅλα τὰ καλὰ· νηστεύω, προσεύχομαι, ἐλεῶ· πλήρωσέ με λοιπόν... (Αὐτὸ τὸ ἐγὼ μᾶς ἔφαγε· αὐτὸ διέλυσε οἰκογένειες καὶ κοινωνίες, γιατί ὁ καθένας ἔχει τὴν ἀξίωσι οἱ ἄλλοι νὰ πέσουν νὰ τὸν προσκυνήσουν). Ὁ φαρισαῖος εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ τὸν πληρώσουν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἀποδοκίμασε· **ἡ προσευχὴ του δὲν πῆγε ἐπάνω, ἔπεσε κάτω στὴ γῆ**.

Ἡ ἄλλη προσευχὴ, ἐνὸς ταπεινοῦ ποὺ διέπραξε πολλὰς ἁμαρτίες ἀλλὰ εἶχε συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητός του καὶ βαθειὰ μετάνοια, **ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ** μετὰ φτερὰ ἀγγέλου. Γιατὶ αὐτὸς μπῆκε στὸ ναὸ μετὰ τὰ μάτια κάτω, μετὰ βαθὺ αἶσθημα ταπεινοφροσύνης.

Πάρτε ὅλες τὶς δικές μας προσευχὲς, τὰ «*Κύριε, ἐλέησον*» κλήρου καὶ λαοῦ, καὶ στύψτε τα· δὲν θὰ φτειάξετε τὸ «**Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ**». Λίγες κουβέντες, λίγα λόγια. Αὐτὴ ἡ μικρὴ προσευχὴ, ζυμωμένη μετὰ τὸ δάκρυ, τὸν πόνο καὶ τὴν ταπείνωσι, ἔγινε μιὰ σκάλα ποὺ ἔφτασε μέχρι τὸν οὐρανὸ.

Δὲν ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, πιὸ μεγάλη δύναμι ἀπὸ τὴν καθαρὴν προσευχὴ. **Προσεύχεσθε!** Προσεύχεσθε ἀντρόγυνα γιὰ νὰ ἴχετε ὁμόνοια, προσεύχεσθε γονεῖς γιὰ τὰ παιδιά σας, προσεύχεσθε μικροὶ - μεγάλοι γιὰ ὅλα.

Ἀπὸ σήμερὰ ἀνοίγει τὸ Τριώδιο, τὸ ἱερὸ βιβλίον. Ὁ κόσμος τὸ ὑποδέχεται μετὰ ἁμαρτία, ἀσέβεια, ἀκολασία· ἡ Ἐκκλησιὰ μᾶς καλεῖ νὰ τὸ δεχτοῦμε μετὰ τὸ «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**» μετὰ νηστεία, κατάνυξι, ἀνάτασι ψυχῆς. Διάρκει 10 βδομάδες, 70 μέρες, 1680 ὥρες.

Σήμερα εἶνε ἡ πρώτη Κυριακὴ. Μπροστὰ μας εἶνε μιὰ σκάλα οὐρανοδρόμος, ἓνα πνευματικὸ ἀσανσέρ. **Ἐμπρὸς ν' ἀνεβοῦμε πρὸς τὰ ὕψη!** ν' ἀνεβοῦμε ὡς ἄνθρωποι, ὡς Ἕλληνες, ὡς Χριστιανοί. Νὰ ζήσουμε ἔστω λίγες ὥρες μετὰ τὸ δάκρυ τοῦ σταυροῦ, τὴ μνήμη τῶν κεκοιμημένων μας, τὸν πόνο τῆς πατρίδος.

Τὸ Τριώδιο ἀνοίγει μετὰ τὴν ταπεινὴν προσευχὴ τοῦ τελώνου. **Θὰ κλείσῃ** τὸ Μέγα Σάββατο, ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατώντας κἀνίστρο μετὰ δαφνόφυλλα θὰ τὰ σκορπάη λέγοντας· «*Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν...*» (Ψαλμ. 81,8). Ἔτσι νὰ φθάσουμε καὶ νὰ ἐορτάσουμε τὰ σεπτὰ πάθη καὶ τὴν ἑνδοξο ἀνάτασι τοῦ Κυρίου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2159	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 24 Φεβρουαρίου 2019 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

« Ἡμαρτον »

«Πάτερ, ἡμαρτον εἶς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...» (Λουκ. 15,18,21)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου**. ἔτσι ὠνομάστηκε ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ εὐαγγελίου. Νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴν παραβολὴ στίχο πρὸς στίχο; Θὰ χρειαζόταν ὥρα πολλὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ δύναμις. Γι' αὐτὸ θὰ διατυπώσουμε μόνο μερικὲς σκέψεις ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ νοήματός της.

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὑποθέσουμε ὅτι πρὶν τὸ Πάσχα κάποιος φιλόσοφος πηγαίνει σὲ μιὰ φτωχὴ ἐνορία καὶ σὲ κάθε σπίτι, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες, δίνει ἀλλοῦ ροῦχα, ἀλλοῦ παπούτσια, ἀλλοῦ τρόφιμα, ἀλλοῦ φάρμακα ἢ ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται, καὶ δὲν ἀφήνει κανένα σπίτι ἀβοήθητο, ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ ποῦν· **Τί φιλόσοφος κύριος**, τί καλὸς ἄνθρωπος αὐτός! εἶδες; μᾶς θυμήθηκε, ἦρθε καὶ μᾶς βοήθησε... Ἔτσι εἶνε· ἅμα βρεθῆ κάποιος καὶ προσφέρῃ τέτοια βοηθήματα, ὅλοι τὸν εὐγνωμονοῦν.

Ἀλλὰ, ἀδελφοί μου, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἀνθρώπινη φιλοanthρωπία. Ἡ φιλοanthρωπία αὐτὴ, ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶνε, εἶνε ἀτελής, σκιά φιλοanthρωπίας. Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν φιλοanthρωπία τῶν ἀνθρώπων· θὰ σᾶς πῶ γιὰ μιὰ ἀφάνταστη καὶ ἀπερίγραπτη φιλοanthρωπία, μιὰ φιλοanthρωπία ὠκεανό, ποὺ μακάρι νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε! Ἐδῶ, ἂν εἶσαι εὐγνώμων, σὲ κερνάει ὁ ἄλλος ἓνα ποτήρι κρασί καὶ τοῦ λὲς εὐχαριστῶ καὶ τὸ θυμᾶσαι. Ἐάν λοιπὸν ὅπως καταλαβαίνουμε τὴν φιλοanthρωπία τῶν ἀνθρώπων καταλαβαίναμε τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς φιλοanthρωπίας τοῦ Θεοῦ, θὰ γονατίζαμε, τὰ μάτια μας θὰ βούρκωναν, ἡ καρδιά μας θὰ χτυποῦσε καὶ ἡ γλῶσσα μας θὰ ἔλεγε μύρια εὐχαριστῶ στὸ Θεό. Γιατὶ **ἓνας εἶνε ὁ ἐλεήμων καὶ φιλόanthρωπος, ὁ Θεός**.

Ὁ Θεὸς εἶνε ὁλος ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη του τὴν κηρύττει ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ὅπως τὸ ψάρι κολυμπᾷ στὸ νερὸ καὶ τὸ πουλὶ στὸν ἕρα, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ζῆ μέσα στὸ πέλαγος

τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. «*Ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν*», ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀθήνα (Πράξ. 17,28). Ὁ ἄνθρωπος ζῆ μέσα στὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ· ὁ ἥλιος ποὺ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέουμε, τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, τὰ πουλιὰ ποὺ μᾶς εὐφραίνουν, ἡ θάλασσα ποὺ μᾶς τρέφει μὲ τὰ ψάρια, **ὅλη ἡ φύσις**, ὅπου νὰ στραφοῦμε, **μᾶς λέει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη καὶ φιλοanthρωπία**, γιατί ὅλα τὰ ἔκανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο· καὶ εἶνε ἀναγκαῖα, χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει.

Ἀλλὰ προχωρῶ. Ἀναγκαῖο τὸ νερό, ἀναγκαῖο τὸ ὀξυγόνο, ἀναγκαῖος ὁ ἥλιος. Παραπάνω ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτά, **τὸ ἀναγκαιότερο, εἶνε αὐτὸ ποὺ εὔχεται ἡ Ἐκκλησία**, αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Ποιὸ δηλαδῆ; **Ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν**, ἡ συγχώρησις, ἡ συγγνώμη ποὺ ζητοῦμε σὰν ἁμαρτωλὰ παιδιὰ του, ποὺ φταῖμε κάθε μέρα. Αὐτὴ ἡ ἄφεσις, ποὺ δίνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης καὶ εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸ παριστᾷ μπροστά μας σήμερα ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ εὐαγγέλιο.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου εἶνε ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοι ἄς λένε γιὰ τὰ λουλούδια, τὰ πουλιὰ, τὸν ἥλιο, τὰ ποτάμια, τὸ δροσερὸ ἀέρα. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ψάλλει –καὶ μαζί της ἄς ψάλλουν ὅλες οἱ γλῶσσες καὶ οἱ κιθάρες– ὕμνο στὸν Κύριο, γιατί μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ἔδειξε ὅτι πράγματι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει, καὶ ἀπόδειξις εἶνε ἡ συγχώρησις ποὺ παρέχει σ' ἐμᾶς τ' ἁμαρτωλὰ παιδιὰ του.

Θ' ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα. Ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας στὴ Μακεδονία, ἄκουσα τὸ ἔξῃς. Ἐνας **βαμβακοπαραγωγὸς** σὲ κάμπο κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη μετὰ τὴ συγκομιδὴ ἐμπιστεύθηκε τὴν πώλησι τοῦ προϊόντος στὸ γυιό του, ποὺ ἔχοντας τὰ χρήματα στὴν τσέπη παρασύρθηκε σὲ ἄσωτη ζωὴ στὴ Θεσσαλονίκη,

καὶ κατόπιν ἀπὸ ντροπὴ δὲν ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Ὁ καλὸς πατέρας ὅμως τὸν ἀναζήτησε, τὸν βρῆκε ἐπὶ τέλους μὲ πολλὴ δυσκολία, ἀλλὰ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Μόλις τὸν ἀντίκρουσε ὁ πατέρας ἔκλαψε. Τὸ παιδὶ ντρεπόταν νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια νὰ τὸν κοιτάξῃ.

–Παιδί μου, λέει, δὲν ἦρθα γιὰ τὰ λεφτά· **δὲν θέλω τὰ λεφτά, θέλω ἐσένα!**

Τὸ παιδὶ λύγισε, ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ πατέρα καὶ τοῦ λέει·

–Δὲν ἤξερα ὅτι ἔχω τέτοιο πατέρα· νόμιζα ὅτι γυρίζοντας στὸ σπίτι θὰ μοῦ ζητοῦσες λογαριασμό. Πατέρα, συγχώρεσέ με!...

Τὸν πῆρε ὁ πατέρας πίσω, κ' ἔγινε ἓνα καλὸ παιδί, ποὺ ζῆ σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας.

Τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ περιστατικὸ εἶνε μιὰ **μικρὴ ἐπανάληψις τῆς παραβολῆς** τοῦ Ἀσώτου. Ὁ χωρικός αὐτὸς συγχώρησε τὸ παιδὶ ὅπως ὁ πατέρας τοῦ εὐαγγελίου συγχώρησε τὸ γιουί του, τὸν δέχτηκε πάλι στὸ σπίτι, τὸν ἔλουσε, τὸν ἔντυσε, τοῦ ἔβαλε δαχτυλίδι στὸ χέρι, ἔστρωσε τραπέζι καὶ κάλεσε ὅλους στὴ χαρὰ του.

Τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς παραβολῆς εἶνε ἡ συγγνώμη ποὺ δίνει ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς τὰ ἄσωτα παιδιὰ του. Κ' **ἔχουμε ἀνάγκη τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ**, ἀγαπητοί μου. Γιατὶ ὄχι 50 ἢ 60 ἢ 100 χρόνια, ἀλλὰ καὶ μία μόνο ἡμέρα νὰ ζήσουμε πάνω στὴ γῆ, κανένας μας δὲν μένει καθαρὸς ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας (βλ. 1ῶβ 4,17· 14,4-5. Παρ. 20,9).

Ἄλλοίμονο ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἦταν σπλαχνικός καὶ φιλόανθρωπος, ἀλλὰ ἔπαιρνε ζυγαριὰ φαρμακείου καὶ ζύγιζε ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας! Δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο, ἰδίως τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἀπ' τὸ νὰ **ἁμαρτάνουμε μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο**· μὲ τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὴ γλῶσσα, μὲ ὅλη μας τὴν ὕπαρξι, ψυχὴ καὶ σῶμα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων; λόγια ἄσκοπα, ἄπρεπα, αἰσχρά, ψευδορκίες καὶ βλασφημίες· κλοπές, ἀδικίες, ἀρπαγές· ἐγκλήματα, ἀπιστίες, μοιχεῖες, πορνεῖες, διαζύγια... Νὰ ἓνα ποτάμι βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο, ποὺ τρέχει μπρὸς στὰ πόδια τῆς ἀνθρωπότητος.

Γι' αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα ὁ Θεὸς θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, νὰ κἀνῃ ἓνα νέο κατακλυσμὸ. Καὶ **θὰ γίνῃ νέος κατακλυσμὸς**. Διαβάζουμε στὴ Γραφὴ ὅτι ἔγινε στὸ παρελθὸν κατακλυσμὸς καὶ πνίγηκε ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Αὐτὴ τὴ φορὰ –διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψι– δὲν θὰ βρέξῃ νεράκι· θὰ πέσῃ φωτιά, κι ὅπως καῖνε τὰ ποντίκια μὲ πετρέλαιο, ἔτσι θὰ καῖ ὅλη ἡ ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότης. Ἀμάρτησε ὁ κόσμος, ἐγκλημάτησε, ἔβαψε τὰ χέρια στὸ αἷμα, μόλυνε τὴ γλῶσσα μὲ βλασφημίες, μίανε τὸ σῶμα μὲ πορνεῖες καὶ μοιχεῖες, ἐγκατέλειψε τὸν Θεὸ τὸν ζῶν-

τα καὶ ἀληθινὸ. Ἀμάρτησε καὶ τοῦ ἀξίζει νὰ τιμωρηθῇ. Δύσκολο εἶν' αὐτὸ στὸ Θεό; ἂν θέλῃ, τὸ κάνει. Κάποτε οἱ ἀστρονόμοι φόβισαν τὸν κόσμον λέγοντας ὅτι ἓνας κομήτης ξέφυγε ἀπ' τὴν τροχιά του καὶ θὰ ἔπεφτε πάνω στὴ Γῆ νὰ τὴν κἀνῃ σκόνη. Δὲν ἔγινε βέβαια. Ἀλλὰ ποιὸς κρατᾷ τὴ Γῆ κι ὅλα τὰ οὐράνια σώματα; **Ἡ εὐσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ**. Ἐως πότε ὅμως θὰ γίνεται αὐτό; ἕως πότε ὁ Θεὸς θ' ἀναβάλλῃ τὴν τιμωρία μας;

Κάτι περιμένει ἀπὸ μᾶς. Τί, τί ζητάει; Νά: νὰ ἐπιστρέψουμε κοντὰ του. Δὲν ζητάει κάτι δύσκολο· περιμένει **νὰ ποῦμε μιὰ λέξι**. Ἄχ αὐτὴ ἡ λέξι! δὲν βγήκε ἀκόμη ἀπὸ τὴν καρδιά μας. Ἄν δὲν ποῦμε τὴ λέξι αὐτὴ, ὅλα τ' ἄλλα εἶνε μάταια. Κρύες οἱ καρδιές μας, μπουζί. Δὲν αἰσθανθήκαμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔλεός του. Μιὰ λέξι εἶν' αὐτὴ. Τὴν εἶπες θερμά, εἰλικρινά; βγήκε ἀπ' τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη σου; Τότε ἡ ζωὴ ἀλλάζει· τὰ κοράκια γίνονται περιστέρια, οἱ λύκοι ἄρνια, ὁ κόσμος μεταβάλλεται.

Ἦ ἀδελφοί μου, παρακαλέστε τὸ Θεὸ γιὰ ἡμᾶς κ' ἐγὼ παρακαλῶ γιὰ σᾶς. Περνᾶνε τὰ καλὰ χρόνια, ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά, πέφτουν οἱ δυνάμεις, **ἔρχεται τὸ τέλος, πλησιάζει ἡ Δευτέρα Παρουσία**. Τί κάθεσαι; τί μαζεύεις λίρες, τί ἀγοράζεις οἰκόπεδα; Μὲ τί ἀσχολεῖσαι; Μιὰ λέξι! Δώστε μου τὴ λέξι αὐτὴ. Ποιὰ εἶνε;

Εἶνε αὐτὴ ποὺ βγήκε ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἁσώτου, τὸ «**Ἥμαρτον**»· «**Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...**» (Λουκ. 15,18,21). Τὸ λέμε; Δὲν τὸ λέμε. Τί θὰ γίνῃ; Νά τί θὰ γίνῃ· Θὰ ῥθῃ ἡ ὥρα πάλι. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ὅταν οἱ σειρῆνες σφύριζαν, ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴν πείνα εἶπαμε τὸ ψωμί ψωμάκι, τρώγαμε τὰ χαρούπια γιὰ παντεσπάνι. Θὰ ξανάρθουν πάλι. Τώρα τρώμε τὸ ψωμί, ἔχουμε τὴ μπουκιά στὸ στόμα καὶ βλαστημᾶμε τὸ Θεό. Θὰ πέσῃ πάλι πείνα, θὰ ῥθῃ δυστυχία, θὰ συννεφιάσῃ ὁ οὐρανός, θὰ σεισθῇ ἡ γῆ. Τότε θὰ ποῦμε τὸ «**Ἥμαρτον**».

Μὰ δὲν θὰ ἔχῃ ἀξία τότε. **Τώρα** νὰ ποῦμε τὸ «**Ἥμαρτον**», ὄχι αὔριο. Τώρα, ποὺ ἔχουμε τὶς αἰσθήσεις μας καὶ γλῶσσα νὰ μιλήσουμε, ὄχι τὴν τελευταία ὥρα. Πὲς τὸ «**Ἥμαρτον**» σήμερα, καὶ ὁ εὐσπλαχνὸς Κύριος θὰ πάρῃ σφουγγάρι νὰ σβῆσῃ ὅλα τὰ χρέη μας, καὶ «**χαρὰ**» καὶ ἀγαλλίασις θὰ γίνῃ στὸν οὐρανὸ «**ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι**» (Λουκ. 15,7).

Εὔχομαι, ἀδελφοί μου, **ὄλοι νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ποῦμε τὸ «**Ἥμαρτον**» σήμερα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σπλαχνισθῇ διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**